

51. szám.
December 20 án, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Tallérosy Zebulon
a választóinak számot ad.

I. No, hoztam nektek vasarfiat sokat, szipet. Ihun van szíp fababa, dolegatyus Miska: Magyar Miska Nimet Miska egy daraban. Ni, hogy ugorja kezivel, bolintya fejivel, kezét szorítja labával, mikor rantom. Aszonyok ne nizzenek ide; találnanak megcsudalnyi; lene kitefjü gyerek: fizetne dupla fejadót.

II. De hoztam am szíp honvidkatonakat, jizs, mizes kalacsbul: ezt adom kicsinek otan, szoposnak: de nem szabad megenyi, mer megin elfogy, mint 49-ben. Ezt el kel tenyi üveg ala. Majd, ha te kicsike megnősz, akorara meglasd, hogy lesz belüle valami; adig ha jól tanulsz, szabad lesz ra — niznyi.

Der Sängerkrieg auf der Wartburg

vagyis

Dalárok versenye Vár-váron (néha várj-várnak is mondják)

Valamennyi dalár egy czimet kapott feldolgozás végett.

E czim: „Előfizetési felkiáltás;“ a tartalom lehet aztán különböző.

Méltóságos Pesty ur, a nap lo-vagja:
Kezdődik hát a verseny, ime eljövék,
Ujólág én, hogy megmutassam azt, kié
Az elsőség; ki érdemel legtöbb babért. *)
Kemény királyi vérből származom,
S dalomban Aesop mond mesét.
Az istenek közt nyolczra esküszöm,
S e nyolcz ügyét én védem, pártolom
Azért oh publikum, te is légy pártolóm;
Első vagyok, megérdemeltem azt, s ha mondom:
Ugy is kell lennie, mert kívülem
Nem szól igaz szót senki, semmi sem!

Virgilius: Nagy szót beszélsz vitéz lovag, de abból
A mit te mondasz, mondtál és még mondni fogsz,
Nem volt, nem is lesz egy szó sem helyes.
Ujságot mondok én, pedig magyart:
„A kis had is lefözi a nagyobbat,
Ha csak kiáltni tud nagyobbakat!“
Holló van czimerembe vésvé, mert
Rókák nem voltunk, s nem leszünk soha!
Hizelni nem tudunk, de néha-néha
Elvetjük a sulyok — vagyis a sajtot ajkainkból!
Azért tehát, ha van jog és igazság
A földön és az égben: úgy a győzelem mienk!

Váry ur: Egy század jelszavát írák fel a sisakra;
Függetlenségemet hangoztatom szilárdan;

*) Talán papért?

III. No míg egyebet izz hoztam. Hoztam drága szíp szent sziket tisztelendő atyamnak; ne tesik nagyon fizkkelőnyi bene, mer csak az enyv tartja!

De ezt csak akkor érzem s hirdetem,
Ha a deák papok pártjára áll Deák;
Különben én vagyok legbuzgobb papja. —
Még egy jeles tulajdonom van:
S ez az, hogy én Akint mind végig pártolom;
Még akkor is, ha szidja őt egész világ,
Mint ő szidá meg az egész világot.
Haladj tehát oh tisztelt publikum te is,
Haladj a korrall és a Századunkkal.

Magyar álom: Török valék, s báró levék.
Hirt mondtam egykor és e mellett
Híven *tanuskodim* szent György lovag nevében.
A mult középkor édes, szép regéit,
Titokszerű homályát mondom a jelennek;
A multban élek édes álmaimban
S nincs gondom arra, mit hoz a jövő
Jövő?! Hiú bolond beszéd; ki hallgat arra?
Az emberek bolondok, én vagyok csupán
Okos, s a főpapok, kik engemet fizetnek. —
De nem, — bolondok ők is: mért fizetnek engem?

Mikor reám nem hallgat úgy se senki.
(De ezt titokban mondtam el csupán;
Tovább ne adjad tisztelt publikum!
Mert megtalálná tudni gróf Cziráky
És akkor jaj nekem! szegény fejemnek!)
A szentek éljenek, kiáltom hangosan;
A szentek és szenteskedők!

Ludas Matyi: (dudával versenyez.)
Nem ér a szép, a gyenge szó fabatkát!
Amarra, erre, — üssed a ki lelke van!
Fokossal ütni, a ki bánt, szokásom,
S fokos ha nincs, öklöm se rest.
Van Afrikában úri rokonom,
Komám, druzsám; mint én, ő is Ludas.
S ha Mór is, ő se jobb, mint én vagyok
Mig én pénzért gorombaságot:
Gorombaságért pénzt ő osztogat.
Azért tehát reám fizess elő, ebadta publikum!
Azaz pardón — ebadta nem te vagy,
Hanem — — — — —

IV. Azután hoztam népnevelést rossz gyerekeknek. No megalyatok kölykek! Országgyűlés Mikulás hozta nektek csak nagy virgacsot! Jó lesz rektornak. Ha nekem nem kiabáljatok „iljen“-t, meg majoritásnak, ha nem lesztek jó Deakok, kaptok olyan személyes szavazatot általános lefélékvisel is bölgve fölkeléssel, hogy nem kívánjatok elenprobat.

Titus: A tó szabad, s a völgy szabad;
Regényt, rosztat faragni is szabad,
Legyen hát Sajtó is Szabad!

Albertus Paulus, az alkonyat lovagja:
Motto: hunczut a n....
Pesta bá.
Mind hunczut a ki nem fizet! (subventiót.)

A kis Jankó: Ezt mondom én is, ámde szebben.
Nem egyszerű, komisz szavakkal,
De kétszínű, szép rajzok-talanságokban.

Don Lilaszinűsz, a hölgyek troubadourja:
Kinek nincsen krinolinok szoknyája,
Menjen el a kiadónak boltjába.
Irája fel a bolt asztalára,
És lesz neki, majd lesz neki krinolinra mustrája.
Még valami száz Sänger: Reám, reám, reám
Meg én reám, reám, reám, reám, reám,
És én reám, reám, reám gondolatok!

A publikum: Pénzemre mondom! itt az ördög
Sem ismerné már most magát ki!
Kié legyenek, s kié legyen a pénz?!

Mephisto: Bocsánat, ámde én kiösmérem magam;
És bárha ördög is vagyok, de Göthe ördöge;
S ez egyszer azt a jó tanácsot adhatom:
„Ha még maradt zsebedbe pénz,
S nem vitte el „közös“, — „nyugdíj“, — „subventio“
S:ess, — megbánni nem fogod, — s végy rajta:
„Üs:ököst.“

Elnöki csengetyű mint ornamentum.

Egy erdélyi municipiumban az ultramontán elem és a bor befolyása mellett újonnan választott törvényszéki elnök, elnöki csengetyűt vásárolván, valaki azon élezet rögtönözte rá:

Inkább illik a nyakára,
Mint elnöki asztalára!

V. Azután hoztam zsidomanczipatiot. It van mar kakastoll: a ki azt jelenti, hogy a zsidónak iz szabad ezután engemet megvalasztatnyi, sít nem csak szabad neki valasztatnyi, hanem ha akar magát megvalasztatnyi az ő feje izs csak ugy rezkirozhat alkotmányos beveretizst, mint akarmely mas nemes ember feje.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — (Mondja meg kend nekem, miféle újság az a „Floh“?) Hát a Borsszem Jankó német kiadása. (Hallom, hogy második számát is lefoglalták.) Pedig kár, elég volna annak egy kis Insectenpulver is.

— — (Mondja meg nekem azt is, mi az a mákesz?) Hát az zsidó szó, annyit tesz magyarul, hogy csapás, ütleg. (Most tudom hát már, mért emlegetnek a zsidók a congressusi választások után tiz helyett tizenegy egyiptomi mákeszt.)

— — (A volt képviselők most egymás után számot adnak választóiknak az elmúlt országgyűlésről.) — Hej de kis számok lehetnek azok, a miket magunknak adunk, — a nagyja miad felrepült Bécsbe.

— — Kicsibe mult, hogy Budán meg nem lopták a királyt. A bagázsias kocsirol már le is vágták azt a kuffert, a melyikbe az ezüst eszezájg volt. (Képzelem, milyen zürzavar lett volna a királyi táblánál!) Tudni-

illik a királyi ítélő táblánál, ha a tolvaj felett ítéletet kellett volna mondani, nem lévén ily qualificált lopásra extra paragrafus.

— — Szép dolgok történnek abban a Spanyolországban is. Ugyanabban a városban, ugyanazon nap kikiáltották Esparterot az egyik gyűlésben királynak, a másikban pedig köztársasági elnöknek. (Most már melyiket fogadja el a kettő közül?) Ha esze van, hát a császárságot.

— — (Mi az a Gründlicheit apjuk?) — Tudod, fiam; Gründlicheit az mikor a Pesti Napló azt írja, hogy Ghyezy Kálmán a jobboldalra pártolt. — (Hát az alaposág, mi?) — Hát az a laposság, a mivel azt a P. N. elmondta.

— — (Nagyon csodálkozom, hogy azok a rablók még nem vétettek Wenckheim belügyminiszter urnak.) Ugyan mit vétének, mikor ő se vétnekik.

VI. Nem győzöm hajiganyi kit kizvel, mit hoztam. Vasutat hoztam, szőlődizsmanemadast hoztam sot hoztam, titulust hoztam, hivatalt hoztam, magyar piczulát hoztam. Zsakot tartson minden ember, anyit hoztam.

(Éljen, éljen! De biz újra megválaszszuk.)

S z ó r a k o z o t t s á g .

R. főszolgabíró korában, mind a mellett, hogy okos ember volt még is igen furákat csinált.

Egyszer be megy hozzá valami Grün Isák nevű zsidó egy instantiával, melyben magát egy bizonyos büntetés alól felmentetni kéré. R. ráförmed a zsidóra s piszkolja kegyetlenül: hogy miként lehetne őt felmenteni, hiszen még többet érdemelne stb. stb. A folyamodásra pedig megírta az elutasító választ, hanem szórákozottságában így írta alá saját neve helyett: Grün Isák m. k. főszolgabíró. A zsidónak azonban nem tett az ítélet, apellálta a törvényszékhez; — onnét természetesen visszavetették az ítéletet azon indokolással: hogy nem ismernek Grün Isák nevű főszolgabírót.

Másszor pedig hivatalos szobájából ki jövet — sáros idő lévén — kocsija ott várta, oda lépve mellé egy k's ideig gondolkozva ott állott, s azután mondja a kocsisnak: hajts! Ez hajtott is ő pedig egy kis idő

mulva széjjel néz, látja, hogy nincs kocsija sehol. — Ekkor mérgesen felkiáltott.

Hogy is felejtettem itt magamat?! mert szórákozottságában elfelejtett felülni s gyalog kellett haza spazérozni.

Egyszer újra rettenetesen lármázott valamelyik, cselédjére; katonaviselt hajduja épen akkor jött be a kapun, mikor a láрма legjavában folyt, hirtelen ez is elkiáltja magát: tűz van! tűz van! R. tüstént abba hagyta a lármát s a hajduhoz fordulva kérdi: hol van? Nem tudom — válaszol a hajdu — csak gondoltam, hogy tűz van, mert a tekintetes ur nagyon kiabált! — Hej erre amarra! volt osztán a hajdunak mit hallani a viczért.

Egy izben haza felé menvén, háza tornácán egy dajkával találkozik, ki egy kis gyermeket tartott karján.

A szolgabíró rá néz a csinos dajkára, megáll,

VII. De míg van valami zsacskó fenekün. Alul eszta, maga mert legnehezebb volt. Míg hoztam egy kizs accis, trafik, statusadosag, meg quóta bolondságot.
(utczu! szaladj!)

egyed csavarint bajuzán s aztán megcsippentvén a dajka arczát, megszólítja:

— Ejnye angyalom lelkemadta, tán bizony a magáé ez a kis baba?

— Menjék moá — szabódék a dajka pironkodva — mintha beon nem tudná a ténsur.

— Mit? én? hát honnan tudjam én?

— Hát nem látja, a ténsur, hogy ez a téns úr kis lánya, az Irmácska.

A saját gyermekét föl nem ismert szolgabíró szégyenkedve ballagott szobájába. Aligha eldicsekedett kalandjával a feleségének.

A d o m a.

Midőn József főherceg borosjenői uradalmát átvette, a tisztikar élén K. megyei k. k. komiszárius üdvözölte őt német nyelven és hosszasan bizonyitgatta a főherceg előtt, mily üdvös a Bach-féle kormány, mily

hasznos, alkotmányos, etc., és mily ostobák, háládatlanok azok, kik ezt be látni nem akarják.

A főherceg végig hallgatta a hosszú német beszédet, azután magyarul kérde, — „úgy-e ön Batthyányi Lajos grófnak titkára volt?“ — „Igen“ felelé zavarodottan a kérdett. „Nos, akkor — fejezé be a fhg. a párbeszédet — akkor kissé másként beszélt ön, úgy-e?“

Qui bene distinguit bene docet.

Egy sz...i birtokos a minap Pestre jövé, régi ismerősével találkozott, ki beszélgetés közben kérdezte tőle, „hogyan vannak megelégedve képviselőjükkal?“ mire a választó saját nézetét így fejezte ki:

„Vesztett volna Tótországbán; a választáskor mindig azt mondta, hogy ő jobb oldali, pedig most látjuk, hogy rosszabbik oldali.“

VIII. No no no, nem elszalagytok mig olyan nagyon: hiszen mig ezt a hordó bort izs hoztam jövő választásokra a kit megiszunk az in egisz-sigemre, meg a tietek fele sigetekre.
(Éljen! Éljen! Éljen a szónok! Éljen a kathedrája! De már újra megválasztjuk.)

Szószerinti értelmezés.

A J. kerületi izraelita congressuson X. főbíró, mint a legále testimonium fele kiküldetvén, a gyűlésezési időközben a szónoklati vágy is megszállotta, s beszédje véghurjait vagy végbeszédje hurjait következőleg pengette.

Jelenleg a haza hasonli, egy leégett épülethez. melynek felépítéséhez a honfiak nemes buzgalma kívántatik, pártolják önök is ez épületet, s legyenek e hazának hű napszamosai. Erre egy bent levő gatyás atyafi szomszédjához fordulva így szólt:

Halljaszi komám, de jót kívánt nekik a főbírónk, azt mondta legyenek napszamosok!

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Előfizetési felhívás!

az

„ÜSTÖKÖS“

12-ik évi folyamára.

P r o g r a m m:

„A jó bornak nem kell czégér“

Előfizetési ár: Egész évre jan. — dec. 6 frt., 6 óra 3 frt.
és 3 óra 1 frt 50 kr.

Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál.

Folytatás a melléklapon.

Pest. 1868. Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Janicsó.* — Metszi: *Polák.*

Mai számunkhoz van mellékelve az „Üstökös“ és „Igazmondó“ előfizetési felhívása.